

Pětiminutová medicína

O životním směřování **Kristiny Höschlové (30)** rozhodla helikoptéra, která kdysi přistála na pražském sídlišti, kde bydlela. Studovala gymnázium, posléze geologii na univerzitě. Uvažovala i o kariéře pianistky... Nakonec se stala záchranářkou.

Nemůžeme se tvářit, že nám setkání se smrtí nic nedělá

„Chtěla jsem všechno a nemohla se rozhodnout,“ vzpomíná na období, kdy si volila svou budoucnost. Zásah záchranářů, kteří se snesli z nebe jako novodobí technoadělé, ukázal Kristině Höschlové další lákavou možnost. „Koukala jsem na to z balkonu a hned mě napadlo, že je to hezká práce. Dobrodružství spojené s užitekem. Začala jsem se po tom pít.“

Někdo jí řekl, že záchranáře může dělat i lékař. A tak vystudovala medicínu na 3. lékařské fakultě UK v Praze. „Celých šest let mě neopustila myšlenka, že medicínu dělám jenom kvůli práci záchranáře, až mě to samotnou překvapilo.“ Už v druhém ročníku byla na praxi na záchrance Asociace samaritánů České republiky ve Zbraslavi u Prahy, kde dnes pracuje na plný úvazek. Aby mohla k záchranné službě nastoupit, specializovala se nejdřív v oboru anesteziologie a resuscitační péče v traumacentru na pražských Vinohradech.

Bezvadná práce?

Její otec Cyril Höschl je známý český psychiatr, ředitel Psychiatrického centra Praha. „Vůbec nevěděl, že jsem se hlásila na medicínu. O psychiatrii jsme se doma nikdy nebavili, a tak jsem ani moc nerozuměla tomu, co vlastně dělá.“ S jeho oborem se Kristina Höschlová více seznámila až na stáži v pátém ročníku medicíny. „Nemohla bych to dělat ani pět minut. Případá mi bezútešné být denně obklopena psychicky trpícími lidmi. I když být na oddělení s dvaceti bezvědomými není o moc veselejší. Po seznámení s jinými psychiatry mě ale překvapilo, že je táta celkem normální.“ Ze stovky mediků z jejího ročníku se jich deset specializovalo na psychiatrii, urgentní medicínu zvolila jen ona. „Málokdo chce můj obor dělat a divím se proč. Je to bezvadná práce.“

Úplně bezvadné to ale není. Urgentní lékaři jsou vystaveni stresujícím situacím mnohem více než v jiných oborech, musí řešit nepředvídatelné události a hodně improvizovat. Nejtěžší je neúprosně časté setkávání se smrtí. „Na traumacentru

Záchranářská praxe v Alpách se od té české příliš neliší

na Vinohradech, kde jsem pracovala, se sbírají nejvážnější případy z republiky. Mladí lidé vám umírají před očima v koncentrovaném množství.“

U nás není zvykem se „vykecat“ ze zažitých hrůz na organizovaném briefingu jako například ve Spojených státech, podle Kristiny Höschlové to neodpovídá české mentalitě. Když jedou s posádkou od nějakého nehezkého případu, spontánně o tom mluví, což dost pomáhá. „Musíme si uvědomit, že pořád koukat

Houslový koncert ve výšce pět a půl tisíc metrů...

I když se Kristina Höschlová narodila v Praze, považuje za krajinu svého domova Podještědí. „V horách se cítím zvláštním způsobem dobře, odmalička mě přitahují.“ Dvě zimní sezony pracovala u letecké záchranné služby v Brianconu a Avoriazu ve Francii a v lyžařském středisku Verbier ve Švýcarsku. „Briancon je nejjihnější masivem Alp. Jeho klima je už středomořsky suché, provoněné tymiánem a levandulí, s 350 slunečnými dny v roce. Hodně zvláštní. Mně jsou však bližší švýcarské Alpy s pestřejší přírodou.“

Celých šest let *studia medicíny* jsem myslela na záchranářství

na těžce zraněné a umírající lidi není přirozené. Nemůžeme se tvářit, že nám to nic nedělá. Zanechává to vždy nějaký následek, který pak člověk v sobě nese.“

Pracovního stresu se Kristina Höschlová zbavuje v prostředí, které má nejraději – v přírodě. V letních měsících ráda plave ve Vltavě a na přehradě Slapy. „Když plavete v proudící vodě, tak ze sebe jakoby symbolicky smyjete infekci, nemoci, zažité utrpení lidí. V zimě se zase proběhnu v lese nebo jezdím na kole a na běžkách.“

Zbraslav, Alpy, Himaláje

Zbraslavská záchranka obsluhuje území na jihozápad od Prahy – oblíbenou a frekventovanou rekreační zónu. „Hodně zasahujeme v chatových oblastech a trempsých osadách. Často chodíme dlouho po lese, než ty lidi vůbec najdeme. Na některá místa se dá dostat jen přes brody nebo po vodě,“ vysvětluje, v čem je její práce zvláštní. „V Praze jedou pět minut za roh k pacientovi a pak jedou pět minut za roh do nemocnice. Pokud převážíme pacienta na specializované pracoviště, zabere transport až hodinu a půl a někdy najedeme i 160 kilometrů.“

Práce na letecké záchrance v Alpách se příliš nelišila od toho, co znala z Čech. „Spolupracujete s dalšími složkami – pozemními záchranáři, dispečinkem, destinacemi. Cítila jsem tam ohromnou podporu od kolegů, tak jsem se snažila ze sebe vydat maximum.“

Nejvyšším místem horolezeckého a doktorského životopisu Kristiny Höschlové jsou Himaláje, kde byla v roce 2005 na expedici. Loni zase přednášela na kongresu v Káthmándú a pobyt si prodloužila o šestidenní trek. „Himaláje mě fascinují, ale necítím se v nich úplně doma. Teď jsem se pohybovala v obydlených oblastech, které působí přece jen trochu domáctěji.“ Během expedice na Mount Everest dosáhla výškového rekordu 7200 metrů. Jako expediční lékařka se připravovala hlavně na urgentní stavy a vlastně ji trochu zklamalo, že převážně dělala „obyčejné“ praktické lékařství a tak trochu psychoterapeuta. „Devadesát procent případů představují kašel, průjem, nespavost a podobné věci.“

Mimořádný byl v každém ohledu koncert, který Kristina Höschlová odehrála na svazích Everestu na speciálně upravené „horské“ housle s elektronickým snímačem, zapůjčené od kolegy horolezce. Poslouchat živě Beethovena a Bacha v monumentálním horském prostředí musí být silný zážitek. ■